

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XX. ročník

číslo 11/listopad 2014

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.05	společné čtení: Jacques Phillipe – „Vnitřní svoboda“
	18.30	mládež
Středa	15.00	biblická pro maminky s dětmi
	15.30	mladší dorost
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	17.00	starší dorost

pro aktuální změny sledujte:

<http://branik.evangelnet.cz/program.php>

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangelnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

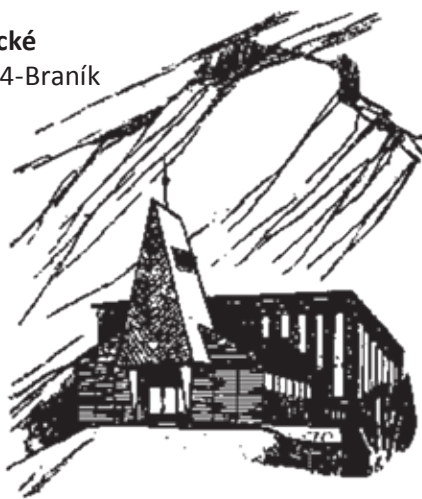
222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangelnet.cz>

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO

Zápis z 749. schůze staršovstva konané v pondělí 10. listopadu 2014

Přítomni: Pechar, Drápal, Bruncko, Holý, Mazný, Novotný, Plhák, Slabý, Stralczyńska, Zvánovcová, Hoznauer

Omluveni: Dus, Chadima, Žilková

Hosté: Jarka Pecharová, Milada Borovská

Biblický úvod: J. Stralczyńska – píseň *Nás zavolal jsi Pane* (EZ 680), Ř 12,3n, o bratrské službě, pomoci. Naslouchání, účinná pomoc, nesení ostatních. Píseň *Bud' Bohu sláva dík a čest* (EZ 681), modlitba.

Sestry J. Pecharová a M. Borovská navrhly staršovstvu, aby se v našem kostele/sboru realizovalo komunitní centrum pro účastníky akce Taizé na přelomu roku a požádaly o podporu návrhu. Staršovstvo uvedený návrh podporuje.

Sestry J. Pecharová a M. Borovská odešly.

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v prosinci, tedy 8. prosince 2014, biblický úvod bude mít A. Hoznauer.

Bohoslužby a další akce

- 13. 12. (sobota) bude provedena hra I. Bergmana *Hosté večeře Páně*
- 21. 12. bude provedena *vánoční hra* od 14.00 a od 16.00
- 24. 12. Štědrý den 16:00, J. Pechar
- 25. 12. (Boží hod vánoční) 9.30, J. Pechar, s vysluhováním Večeře Páně
- 28. 12. Zvonimír Šorm
- 31. 12. (Silvestr) 16.00, P. Hanych
- 1. 1. (Nový rok) 9.30, J. Pechar, s vysluhováním Večeře Páně

Konvent

S průběhem konventu seznámili staršovstvo P. Novotný a J. Pechar.

Finance – celocírkevní sbírky:

- na sociální a charitativní pomoc odešleme 8.400 Kč
- jubilejní toleranční dar odešleme 13.000 Kč
- na pomoc křesťanům v Sýrii odešleme 13.000 Kč
- dále bude 23. 11. 2014 sbírka na nepálského studenta

Velký úklid

Staršovstvo děkuje všem, kdo se účastnili podzimního úklidu kostela.

Další oznámení

- Vzdělávání dospělých (obdoba konfirmačních cvičení bez konfirmace) bude po Novém roce probíhat pravděpodobně každý lichý čtvrtek večer.

Společná modlitba a modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

NAD PÍSMEM

2. listopadu jsme spolu s dětmi vyslechli kázání o posledním soudu na základě známého textu z Matoušova evangelia, 25. kapitola, verše 31–46.

... podobenství o posledním soudu můžeme rozdělit na tři části – úvodní slova, která mluví o tom, že jde o poslední soud, pak část s ovci a kozly a nakonec rozhovor krále a souzených, co kdo dělal a nedělal.

Kdo je soudce? *Až přijde Syn člověka ve své slávě...* Soudcem je Pán Ježíš. Často o sobě mluvil jako o „synu člověka“. Nepřijde sám! Budou ho doprovázet andělé. ... *a budou před něho shromážděny všechny národy.* ... Tohle není soud jen nad křesťany, či jen nad křesťany a židy. Jde tu o *všechny národy*, tedy o úplně všechny lidi ... a celé tvorstvo. Nikdo si nemůže říkat, že v Ježíše nevěří a tak se ho to netýká. ... Pán Ježíš soudí jedny stejně jako druhé. Nemá nějaký speciální soud pro křesťany a speciální soud pro pohany.

V čem tedy máme my křesťané výhodu? Zůstaňme jen v rámci toho podobenství! Nehledejme jinde v Bibli slova milosti, o odpuštění hříchů, o Ježíšově vykupitelské oběti! Přečetli jsme si podobenství, kde Pán Ježíš na konci věků soudí všechny lidi. Ta naše výhoda je v tom, že my si to můžeme přečíst už teď. Vidíme, jak v tom podobenství jsou lidé překvapeni – a my být překvapeni nemusíme! My jsme přece křesťané a věříme Bibli. A protože čteme i toto podobenství už teď známe, podle čeho bude soudce soudit... podle čeho lidi rozdělí. *I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje... ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici.* Ti napravo – tedy ovce – dopadnou dobře, ti nalevo – tedy kozlové – dopadnou špatně.

Co máme dělat, abychom se dostali doprava mezi ovce a tím pádem do nebe?

„Tehdy řekne král těm po pravici: Pojd'te, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách a ujali jste se mne, byl jsem nahý a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou. Tu mu ti spravedliví odpovědí: Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtli jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou? Král odpoví a řekne jim: Amen, pravím vám, **cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“**

Máme tu šest konkrétních příkladů, které jsou pro Syna člověka, tedy Pána Ježíše důležité: hlad, žízeň, na cestách, nahý, nemocný, ve vězení. Lidem, kteří mají hlad či žízeň, jsou na cestách, nemají co na sebe, jsou nemocní či ve vězení – těm je potřeba přiměřeně pomoci.

To první, co by nás mohlo asi zarazit, je nepřítomnost čehokoliv „duchovního“. Když už víme, že ten soudce u posledního soudu je Pán Ježíš, tak to se ptá po naprosto obyčejných věcech – mít co jíst a pít, mít kde spát, mít co na sebe, nebýt opuštěný v trápení nezaviněném i zaviněném (nemoc, vězení). Neptá se, jestli ti lidé věřili v Boha, zvěštovali evangelium, četli Bibli. Jasně – jsou zase jiná místa v Bibli, kde je důraz položen na víru v Ježíše, který byl ukřižován a třetího dne vstal z mrtvých. Ale teď ne a tak to vezmeme vážně. Máme-li vedle sebe člověka, který má fakt problém v těchto nejzákladnějších věcech, je potřeba se nějak postarat, aby ho neměl. Pomáhat potřebným – to je přesně to, co po nás Pán Bůh chce a co odměňuje vstupem do nebe.

Na závěr pak to nejdůležitější – proč to u všech všudy máme dělat? Proč se máme starat o kdo ví koho hladového, žíznivého, pocestného, nahého, nemocného nebo ve vězení? Protože tím sloužíme Bohu. To je jedna z podob boho-slужby. Protože máme rádi Pána Ježíše a chceme pro něj něco na tomhle světě dělat, tak on nám tímto podobenstvím ukazuje, jak na to. Když takhle pomůžeme kterémukoliv potřebnému, tak to v tu chvíli byla bohoslužba, která se Pánu Bohu líbí. Takovému lidi pak přijímá k sobě do nebe.

JFP

redakčně kráceno, celý text najdete na adrese
http://branik.evangelnet.cz/kazani/2014/11_02.php

MY A PACIENTI

V nedělním kázání 2. 11. 2014 jsme slyšeli, že to, co je považováno za kritérium živé víry v Novém zákoně, obsahuje dvakrát výzvu „nemocen jsem byl a navštívili jste mne“ a „v žaláři jsem byl a navštívili jste mne“. Je možné se domnívat, že navštěvovat lidi potřebné je něco tak samozřejmého, že se to nemusíme učit.

A přece právě v tyto dny přišla malá brožurka nazvaná „O setkávání a podpoře na Spinální jednotce“ z pera Slávka Vursta. (Vydala ji Spinální jednotka při klinice RHB a TVL a FN Motol za finanční podpory Výboru dobré vůle. Nadace Olgy Havlové; 2014.) Oč jde?

Autor této brožurky, určené v první řadě návštěvníkům pacientů – těch, kteří mají poraněnou míchu – na takovéto jednotce již řadu let pracuje. A své poznatky, které by návštěvníkům takovýchto pacientů mohly být pomocí, soustředil a v přehledné formě nám dává k dispozici.

Hned na začátku kapitoly, která pojednává o návštěvách pacientů, čteme větu: „Návštěvy jsou pro každého pacienta v nemocnici hodně důležité. Jsou nejen zpestřením dne, ale hlavně ujištěním o tom, že na to není sám“ (s. 7).

Kouzlem této publikace je to, že autor uvádí jednak kladné, jednak záporné příklady „návštěv“, projevů návštěvníků. A aby se čtenář nezmýlil, uvádí kladné příklady zeleným tiskem a záporné pak červeným tiskem. Uvádí i osobní problematiku návštěvníků – a to světle šedivou barvou pozadí tisku – jak potichu hovoří návštěvník sám se sebou o svých problémech v oslovení a vedení rozhovoru s pacientem.

Co to je potřeba návštěvy lidí, kteří jsou vytrženi ze svého domovského prostředí, jsou něčím, co je asi zapotřebí nejdříve zažít na vlastní kůži. Málokdo si jinak dovede představit, co je to takovéto vyčlenění ze známé společnosti a včlenění se do zcela nové skupiny jiných lidí. Návštěvy – a někdy třeba i jen telefonické zavolání – jsou takovému člověku povzbuzující připomínkou toho, že není sám a opuštěn „celým světem, kterému dříve svůj život věnoval“.

Jaro Křivohlavý

KONFIRMACE

19. října 2014 byli confirmováni

Anna Gwen Procházková
Michal Branyik
Michaela Trinity Mazná
Kristýna Plháková
Daniel Amos Friedrich

Z konfirmačního kázání (Izajáš 45,1–6)

Milí konfirmandi, sbore,

Izajášův prorocký text je v jednom ohledu podivný, ale uvidíme, že velmi povzbudivý. Ta podivnost se skrývá v označení Kýra jako „pomazaného“.

Na straně jedné máme panovníka, který asi jen matně tuší, že mezi desítkami či stovkami porobených národů jsou nějakí Izraelci, kteří mají nějakého svého Boha – Hospodina. Kýros je pohan jak poleno.

Na straně druhé tohoto pohana Hospodin označí za svého pomazaného. Mašiah – mesiáš – krsta. Nechá ho vstoupit do řady kněží, králů a proroků, kteří byli také pomazáni olejem. Byli posvěceni, tedy odděleni ke zvláštní službě

Hospodinu. Posílení zvláštní mocí od Boha, aby v tomto světě plnili nejen běžné lidské úkoly, ale i nějaký speciální úkol, ke kterému je povolává Bůh sám.

Kýra samotného určitě žádný žid fyzicky olejem nepolíval. O to je to ale zajímavější, protože to znamená, že Bůh si může za svého pomazaného prohlásit koho chce i bez nějakého takového vnějšího úkonu. Bůh si může koho chce vybrat a povolat k nějakému zvláštnímu mesiášskému dílu. Konkrétně Kýra si tedy vybral k tomu, aby Boží lid vysvobodil z babylónského zajetí a nechal odejít nazpátek do Jeruzaléma. Což Kýros udělal, protože Babylóňany porazil. Ba co porazil – babylónští mu 29. října roku 539 před Kristem sami otevřeli bronzové brány s železnými závorami a nechali ho vejít do hlavního města bez jakéhokoliv boje...

Díky Izajášovi ale víme i to, **proč** se to všechno děje: Bůh má plány se svým lidem. K tomu, aby se tyto plány naplnily, tak si povolává kněží, krále a proroky, kteří byli na znamení tohoto úkolu pomazávání olejem. Právě tak si ale povolává i jiné jako by byli právě tak pomazáni. A tady vidím právě to povzbuzení pro nás a v tuto chvíli hlavně pro Vás. Díky Kýrovi vidíme, že být Božím pomazaným, na to není potřeba být pomazán olejem tělesně. Tady jde o duchovní pomazání. Ti, kdo jsou takto duchovně pomazáni, tak ti mohou přinést Božímu lidu nějaké vysvobození

Apoštol Jan to řeší ve svém prvním listu (1J 2,20), že jsou lidé, kteří mají pomazání přímo od Boha. Žádný olej k tomu potřeba není. Je to duchovní pomazání. Byli pomazáni, posvěceni, odděleni k službě Bohu Bohem samotným. Poznají se podle toho, že zůstávají v Božím lidu, v církvi a vyznávají Ježíše Nazaretského jako Krista. Ti mají zaslíbení života věčného. Zároveň se to ale projeví i v jejich životech. Jde o činnou víru. Apoštol Pavel to vyjádří tak, že „evangelium k nim nepřišlo jen ve slovech, ale i v činech“. Takhle se projevuje, že je člověk Božím vyvoleným, Božím pomazaným (1Te 1,3–5).

Na Kýrovi se to také projevilo v činech – v laskavosti a milosrdenství. Ve snaze pochopit druhé – aspoň tak to o něm píše Sokratův žák Xenofón. Ale i jinak Kýra obecně chválí antičtí autoři jako vzor tolerantního a moudrého vladaře. My pak – díky proroku Izajášovi – můžeme rozpoznávat, že tyhle velké věci dělá v lidském životě pomazání od Hospodina.

Uvěřili jste v Ježíše Nazaretského a zůstáváte v Božím lidu. To svědčí o tom, že i Vy máte toto duchovní pomazání, které chceme dnes stvrdit konfirmací. Můžeme se těšit na to, jak se ono duchovní pomazání na Vás bude projevovat dál.

Amen.

OHLÉDNUTÍ

19. října za (nejen) letními akcemi

Kromě těch nejvíce obsazených – sborová dovolená (106 účastníků) – tábor pro malé děti Plichtice (38 dětí a střídavě 15 vedoucích) – tábor pro větší děti Pecka (33 dětí a 11 vedoucích), se představily vodácké akce YMCA Braník (Velká voda, Velká vodička Ploučnice, voda tréninkovka, Kwisá, Pražské jezy), pěší výpravy (puťák Bulharsko Pirin, podzimní výprava dorostu, předpuťák Kokořínsko) i zimní víkend na běžkách po stopách Hanče a Vrbaty.

Zhlédli jsme spoustu fotografií, prezentací, filmů, slyšeli několik písniček, mezi nimi i podivnou píseň:

/: HET BÓT BA to ba'a ba
kotba i jói jem me ga ba lónni bo. : /
Ba lónni bo, ba lónni bo.
Het bót ba to ba'a ba kotba i
jói jem me ga ba lónni bo.

naštěstí i s překladem:
Měm seřdou, já uprostřed nich jsem.
Kde se dva neb tři ve jměnu
:/ Uprostřed jsem.:/
Měm seřdou, já uprostřed nich jsem.:/
:/ Kde se dva neb tři ve jměnu

Zástupci malého tábora nám ukázali, jakým způsobem si děti, které jsme viděli na fotografiích, dokázaly tak důkladně zmalovat bílou barvou nos, pusou, bradu, případně celý obličej. Jednoduše: stačilo dát na stůl jednu misku s vodou a druhou s moukou a udělat závody, kdo nejrychleji přemístí lžící drženou v zubech tři lžice vody do misky s moukou.

voda „tréningovka“, vedoucí Martin Rybáček

Velká vodička – Ploučnice – vedoucí Tomáš Bedrník

podzimní výprava dorostu (foto vedoucích najdete na zadní straně obálky)

dorost – Vánoce po indiánsku

bohoslužby ve vypůjčené kapličce, tábor Plichtice

*hory (Křižlice) 21–23. 2. 2014 na běžkách po stopách Hanče a Vrbaty
„Cestou jsme Hanče na jeho závodě potkali...“ (třetí zprava)*

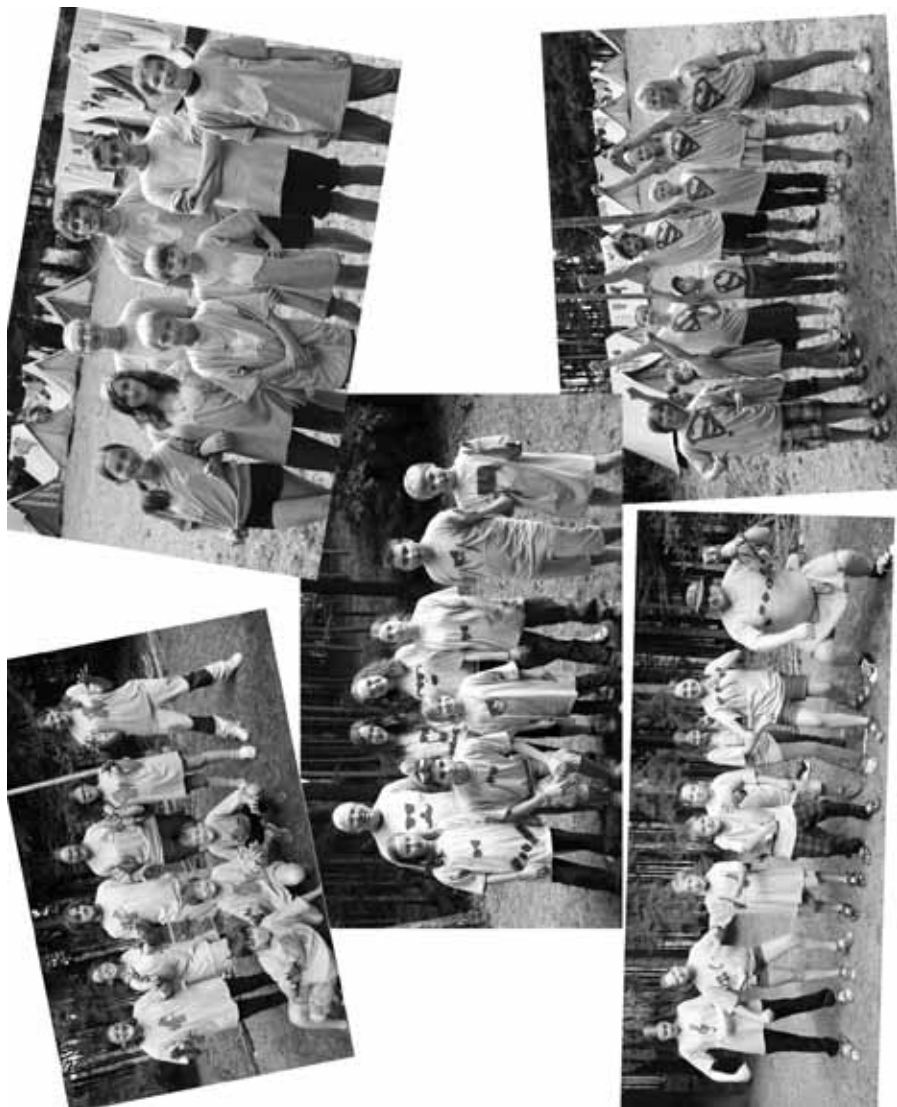

puták – Pirin – po bulharských horách, vedoucí Rut Buršíková

Při prezentaci tábora Pecka jsme byli informováni, že tento tábor je v pořadí 22. Neuvěřitelné, že místo i náplň (Narnie) lákají i další generaci dětí a vedoucích (většinou účastníků těch předchozích táborů). David Slabý při té příležitosti předal žezlo vedoucího Danielu Pincovi.

puták – Pirin – po bulharských horách, vedoucí Rut Buršíková

ORDINACE ALEŠE DRÁPALA

9. 11. 2014 pověřil synodní senior ČCE Joel Ruml
Aleše Drápala
ke službě Božího slova a Kristových svátostí

KÁZÁNÍ ALEŠE DRÁPALA

(1. Samuelova 13,6–14)

Bratři a sestry, milí přátelé,

Saul je v Písmu postava negativní, o tom není pochyb. A přitom jeho počátky byly tak slibné: Hospodin si ho vyhlédl a ústy proroka Samuele mu přislíbil svoji blízkost. V 10. kapitole 1. Samueleovy je to popsáno těmito slovy:

Vtom se tě zmocní Hospodinův duch a upadneš do prorockého vytržení a změníš se v jiného muže. Až se u tebe to znamení dostaví, proved' co se ti naskytne, neboť Bůh bude s tebou.

Tato slova skutečně došla naplnění. Saul se vši rozhodností svolal Izrael a vysvobodil Jábes Gileádský z obležení Amónců. Samuelova řeč ovšem měla pokračování.

Potom sestoupíš přede mnou do Gilgálu a já sestoupím k tobě, abych obětoval zápalý a připravil obětní hody. Sedm dní budeš čekat, než k tobě přijdu. Pak ti oznámím, co máš udělat.

Okolnosti, za kterých se toto ohlášené čekání uskutečnilo, ovšem byly úplně jiné, než jak se Saul asi původně mohl domnívat. Nebylo to čekání vítěze, ale čekání obleženého; čekání plné úzkosti. Morálka lidu upadala, všechny

nahloďával všudypřítomný strach z mocného nepřítele. Kdo bude mít Saulovi za zlé, že v takové chvíli se snaží zachránit co se dá? Cíl je srozumitelný. Povzbudit lid kultickým úkonem, který současně nakloní Hospodina.

Ano, je to v rozporu se Samuelovými slovy, ale my tomu rozumíme. Jsme totiž zvyklí na to, že určité jednání sami zdůvodňujeme strachem, obavami. *Bál jsem se, že by se mohlo stát to a to, a proto jsem udělal to a to.* Argumentace strachem je společensky přijatelná; divní bývají spíše ti, kteří navzdory svému strachu v nějakém postoji vytrvají.

V době našeho příběhu to jistě bylo podobné. Ostatně, nejstarší lidská argumentace, kterou Písmo zaznamenává, je argumentace strachem, a patří Adamovi. „Uslyšel jsem tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“

Jenomže Samuel argumentaci obavami vůbec nepřijímá. Samuel byl jiný. Vymykal se normám tehdejších i dnešním. Mluvil a jednal přímo. A pro Saulův strach nemá pochopení. Pokusíme se pochopit proč.

Samuel Saula znal a věděl, že to není žádný strašpytel. Když čteme Písmo pečlivě, tak si uvědomíme, že v některých směrech byl Saul velmi důsledný, ba někdo by mohl snad i říci, že statečný. Smysl vyprávění o Saulovi by nám unikl, kdybychom si ho představovali jako slabého a neúspěšného krále.

Saul panoval 40 let a provedl Izrael těžkým časem na konci doby bronzové, v době, kdy Pelištejci měli technologickou převahu díky znalosti zpracování železa. Dokázal Izrael ubránit. Měl podle všeho talent na výběr spolupracovníků a dovedl vzbudit důvěru schopných lidí. Vybral vynikajícího vrchního velitele vojska, Ábnera, a znamenitě posílil velitelské kádry. Doslova čteme (1S 14,52): *Když Saul spatřil nějakého bohatýra a statečného muže, přibral ho k sobě.*

Když člověk jedná takzvaně ze strachu, tak se snadno může stát, že udělá něco, co je pro něj tak trochu výhodné. Máme snad hledat v Saulově předčasné oběti i nějaký postranní motiv, nějakou snahu o získání výhody? Do jisté míry je to možné. Saul Samuele zjevně uznával, nicméně když Saul bude tím, kdo obětuje, tak v očích lidu Saulova prestiž stoupne. A o tu Saulovi jde, hodně mu o ní jde.

Zde sluší poznamenat, že formálně vzato izraelským králům přinášet obět zakázáno nebylo. Ano, v přilehlých krajinách se vyskytovaly městské státy, kde král byl současně veleknězem. Nic však nenaznačuje, že by Saul o něco takového usiloval.

Co tedy bylo tím hlavním motivem Samuelova rozhořčení? Nehledejme v tom nějakou osobní nevraživost. Naopak, z Písma víme, že Samuelovi na Saulovi velmi záleželo. Když později došlo k definitivní roztržce mezi Saulem

a Samuelem kvůli selhání Saule při pronásledování Amálekovců, tak čteme, že Samuel byl velmi smutný. Ten smutek trval tak dlouho, že se do věci vložil Hospodin a řekl Samuelovi: *Jak dlouho ještě budeš truchlit nad Saulem? Já jsem ho zavrhl, aby nad Izraelem nepanoval.*

Osobní negativní zaujatost tedy můžeme vyloučit. Samuelovým ostrým slovům lze rozumět především jako výrazu hořkosti, smutku, rozčarování, že Saul není tím, kým mohl být, kým měl být.

Tady musíme ale opatrně. Kdo z nás nemá pochybnosti, že skutečně je tím, kým měl být, že skutečně využil své hřivny, naplnil svůj potenciál? Znamená snad automaticky takovéhle selhání Boží zavržení? Tak to není. On se ten Saulův příběh vyvíjí, graduje. V Gilgálu Samuel neříká Saulovi, že ho Hospodin zavrhl. Říká: *Ted' však tvé království neobstojí.* To neznámá, že okamžitě vypukne vzpoura, že porážka je neodvratná a blízká. Znamená to, že na Saulově díle se do budoucna nebude stavět. Že on nebude tím duchovním a dějinným základem pro Izrael. Že *průtek vzejde z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce.* Saulův dům bude opominut.

Z toho ale neplyne, že Saul je v tuto chvíli zcela diskvalifikován, že už se nedá nic dělat, že vše je rozhodnuto. To, jak Saul naplní zbývající léta svého kralování, je stále otevřeno.

Nicméně, i když tohle nahlédneme a přijmeme, že Saulova budoucnost není v dané chvíli jednoznačně určena, tak v nás zůstává otázka: *Nejsou ty důsledky jednoho jediného neuposlechnutí příliš dalekosáhlé?*

Ono jde hodně o to, co si představujeme pod posloucháním. V mnoha z nás, a já určitě mezi ně patřím, je poslouchání spjata s představou, že někdo jiný, třeba učitel nebo vojenský velitel, a v těch smutnějších případech i rodič, uplatňuje svoji moc bez respektu k tomu, kdo má poslouchat. Jenomže s Hospodinem je to jinak. Poslouchat nebo neposlouchat Hospodina se na té hlubší rovině týká toho, zda jdeme směrem, kde je nebo není život. Příkazy, to je taková orientační pomůcka. A život, to není přežívání, to je plnost společenství, s Bohem i člověkem.

Jádro naše příběhu – alespoň tak se mi to jeví – je v tom, že Hospodin Saulovi takové společenství nabídl, a on ho odmítl. Ne přímo. Spíše tak, že Hospodina uznává, ale přesto ho ze svého života vytěšňuje. Navzdory tomu, že se s Hospodinem setkal, navzdory tomu, že ho Hospodin proměnil. A navzdory tomu, že v jistých okamžicích byl podle svědectví Písem schopen reflexe a schopen pojmenovat, co se to vlastně děje. V celkovém součtu se Saulův život jeví jako cesta od Hospodina, nikoliv k Hospodinu.

Adam, když zaslechl hlas Hospodinův, tak si uvědomil, že je nahý. A pocítil potřebu svoji nahotu před Hospodinem ukrýt. Tradice to symbolizuje fíkovým listem. Zdá se mi, že pro krále Saula se oním fíkovým listem stala právě ta jeho královská role. Hospodin jakoby už nebyl Saulův Bůh, ale pouze Bůh Izraele. Jakoby podstatná byla pouze Hospodinova neosobní, objektivní, politická role. Jakoby to byla jakási vnější síla, se kterou je nutno počítat, ale která je ve své podstatě nedostupná.

Dobře to lze ilustrovat na posledním rozhovoru Saula a Samuela, který proběhl po Saulově selhání při pronásledování Amálekovců. Samuel usvědčí Saula ze lži, a ten je ochoten připustit skoro všechno. Říká: „Zhřešil jsem, neboť jsem přestoupil Hospodinův rozkaz i tvá slova. ... Nyní však, prosím, sejmi ze mne můj hřích a vrať se se mnou, chci se poklonit Hospodinu.“ Čtenář tuší, že Saulovi jde především o zachování zdání, toho, jak to bude vypadat před lidem. Samuel ale odmítá a snaží se odejít. Saul to nechce připustit, uchopí ho za plášť a svou výzvu opakuje. Tentokrát ale říká „Chci se poklonit Hospodinu, tvému Bohu“. Ne *našemu*, ne *mému*, ale *tvému*. Samuel násilí nakonec ustupuje. Saul je zřejmě spokojen. Vážnost úřadu byla zachována.

Kde se stala chyba? Kdy se dalo ještě něco dělat? Co to znamená pro nás?

Saul prožil Hospodinovu blízkost. Poznal sílu a moc Hospodinova pozhánání. Přijal, byť zprvu možná neochotně, Hospodinovo pověření stát se králem Izraele. Vše se zdálo být na nejlepší cestě. Nicméně to pověření, tíha úkolů, vlastní úspěchy, to vše s ním něco udělalo. Pro většinu z nás asi není problém si vybavit podobné příběhy ze své občanské zkušenosti. To přece dobře víme, co s člověkem může udělat úspěch, funkce, majetek, úřad, pocit vlastní důležitosti a nezastupitelnosti. Opakovaně můžeme být svědky, jak lehce, a často neočekávaně, se taková zkušenost promítne do ztráty vztahu. O ztrátě vztahu k Hospodinu se většinou nedovíme, ale o ztrátě vztahu k těm nejbližším toho slyšíme poměrně dost. Ono to často není přímo popření takového vztahu, ale spíše jeho vyhasnutí, odsunutí na vedlejší kolej, ztráta důvěry, odcizení, převedení do věčné roviny *má dáti, dal*.

Do Saulova vztahu k Hospodinu vstoupila Saulova představa o jeho vlastním významu a důležitosti. Něco se ztratilo. Chybějící důvěra vede ke strachu a strach vede k neposlušnosti.

Ježíš Kristus nepřestal Hospodinu nikdy důvěřovat. Proto jeho předobrazem je David, nikoliv Saul. A to navzdory všem Davidovým selháním.

I my, a je to normální, se můžeme dostat do situace, kdy před Hospodinem argumentujeme svými strachy a obavami. Jako bychom se potřebovali

obhájit, něco vysvětlit. Jenomže Hospodin nepotřebuje, abychom se před ním obhajovali – naším obhájcem – dokážeme-li ho přijmout – je Ježíš Kristus a jeho krev prolitá na kříži. To, co vyžaduje náš výkon, naši pozornost, naše úsilí, není naše obhajoba, ale obnovení vztahu důvěry, a tím – jaksi druhotně – i vztahu poslušnosti. Výzva z poslední knihy písma, ze Zjevení, je poměrně jasná a výmluvná.

Toto praví ten, jehož jméno je Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího. „Hle stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet, a on se mnou.“ Amen.

ALEŠ DRÁPAL O SOBĚ

Milý bratře kurátore, blahopřeji Vám k dnešní ordinaci a přeji Vám, abyste jako laický kazatel nacházel témata aktuální a důrazná a posluchače pozorné a vnímavé.

Dovolte, abych Vám položila několik otázek:

■ *Až dosud jste byl plně zapojen do práce v našem sboru, v posledních letech dokonce jako kurátor. Někdy jste zastoupil faráře na kazatelně. Očekáváte, že se Vaší ordinací nějak změní Vaše nasazení?*

Současnému staršovstvu skončí volební období v březnu. Počínaje prosincovým zasedáním lze předpokládat, že se bude ve zbytku svého volebního období věnovat značným dílem své kapacity přípravě voleb. Já již kandidovat nebudu. Doufám však, že bude kandidovat moje manželka. Věci pod sluncem mají svůj čas, a vidím to tak, že čas mého kurátorování přišel, a teď odchází. Když se člověkově blíží šedesátka, tak je obtížné sladit organizační a tvůrčí činnost. Mám pocit, že jsem se za svého života naorganizoval ve sboru i jinde dost, a že teď, dokud to ještě půjde, bych si snad mohl dovolit luxus ty organizační záležitosti pomíjet. A až to tvůrčí vyšumí, tak se třeba k organizování vrátím – pokud o mé služby bude někdo stát. Ordinance s tím až tak úplně nesouvisí – ve sboru jsou věci nějak nastavené a doufám, že i do budoucna kázání laiků bude součástí sborového života. Myslím si, že by k tomu mělo docházet velmi zřídka, ale přesto pravidelně. Pohled člověka, který není kazatelem z povolání, bývá trochu jiný. Příprava kázání mu zpravidla zabere daleko více času než profesionálnímu kazateli, ale jeho styl, způsob myšlení a důrazy přispívají k potřebné pluralitě přístupů a mohou otevírat témata a problémy, které jinak zůstanou nedotčeny. Alespoň já to tak vidím. Nemyslím si tedy, a nikdy to nebylo mou ambicí, že bych měl po ordinaci být na branické kazatelně vidět častěji. Ordinance byla spíše vyjádřením určité loajality k církvi,

do které patříme. Církevní zřízení sice nabízí určitý volný prostor k výkladu, je však zřejmé, že preferovaným způsobem je kázání na základě ordinace. Přípravu kázání, pokud to není pod tlakem, řadím k té tvůrčí dimenzi života – pokud ordinace způsobí, že mě třeba někdo pozve do nějakého jiného sboru, a nebude toho příliš, tak se asi bránit nebudu. Za tvůrčí, byť to už je na hraně, považuji také vytváření rozhovorů pro Bránu – to mě vždy bavilo, jenom je to veliký polykač času. Ale nějaký ten rozhovor bych ještě rád udělal. A konečně, když říkám, že bych se rád vyvázal z organizačních záležitostí, tak jak to půjde, tak z toho vyjímám výstavbu nového sborového objektu. Ten nápad nebyl můj, byť jsem ho přijal a ztotožnil se s ním. Pomalost postupu je velmi traumatická a považoval bych za nepoctivé hodit starost o dokončení jen tak na hlavu svému nástupci. Když se ohlížím, tak nevidím žádný okamžik, kdy jsme měli podniknout v této věci něco jiného, než jsme skutečně podnikli. Nebylo ani žádných rad od odborníků, které bychom pominuli. Co to chtělo, bylo znalost vnitřní situace na radnici naší městské části, a tou jsme bohužel nedisponovali. A kdoví, zda by nám to opravdu nějak dramaticky pomohlo, pokud jsme chtěli udržet jistý standard jednání, který církvi přísluší.

■ *Jste matematik, dokonce profesor na vysoké škole. Jak se snáší matematika s vírou?*

Ono se to u mě moc nepotkává. Možná pouze okrajově. Co mě na vývoji moderní matematiky překvapilo, když to srovnám s představami, jaké jsem měl jako student, tak je to zjištění, že i ten myslitelný prostor matematických objektů je nějak omezený. Tedy, že když popíšete něco velmi abstraktně a obecně a pak k tomu přidáte nějakou, často velmi slabou, podmínku, aby se to jenom trochu rozumně chovalo, tak nakonec dostanete škálu objektů, které se od těch, jež jsou všeobecně známé a používané, liší jen málo. Jakoby i ten svět, ve kterém si nezávazně a teoreticky a abstraktně pohráváme, vykazoval nějaké rysy stvoření. Jakoby se ukazovalo, že ani v tom nehmotném teoretickém světě nemůžeme překročit jeho hranice. A teď si člověk může vybrat, zda je to tak dobře a krásné – protože stvoření je krásné, anebo zda ho tu bude iritovat, protože ani ten nehmotný myšlený svět nenaplní zcela ambici **abychom byli jako bohové**. Takže já si nemyslím, že se nějak podstatně lze v matematice nebo přírodních vědách potkat s Hospodinem. Ale některé věci k němu mohou poukazovat, když se díváme tím správným směrem. Jiná věc je, a to je fascinující, byť to dnes spíše patří do historie, jak teologické představy ovlivnily vývoj matematiky. U nás je to dobře popsáno Petrem Vopěnkou na případu Bernarda Bolzana a jeho předchůdců.

■ *Na sborové dovolené jsme Vás poznali jako vzorného a trpělivého dědečka. Podle Bible jste šťastný a bohatý člověk – máte mnoho potomků. Kolik? Kolik času jim při svém profesním nasazení můžete věnovat? Jaké zásady jim chcete předat?*

Toho času je během roku hodně málo. Ještě, že je tady babička. Ale doufám, že není všem dnům konec. S dětmi bývám rád. Prostě mě to těší a rád si dovolím luxus sestoupit na jejich úroveň. S některými je to lehčí, s některými trochu těžší. To je ale normální a v čase se to proměňuje. Na předávání zásad jsem nikdy moc nebyl. Ani co se týče vlastních dětí. Přitom doufám, že leccjaké zásady jsme s Martičkou předat dokázali. Domnívám se ale, že to podstatné se téměř vždy děje mimoděk. Tedy, že to důležité je s dětmi být, mít vztah partnerský a otevřený, když je to třeba, tak vstoupit i do určité pozice autority, ale hlavně nechat děti vidět do svého života. Vysvětlit, proč jsem udělal to a to. Oni si to skoro vždycky nějak přeberou a srovnají sami. Jsou samozřejmě chvíle, kdy je nějaký vážný rozhovor namístě a nutný. Ale takových chvil je, pokud věci jdou normálně, velmi, velmi málo. Vnuků a vnuček je momentálně šest, avšak ledacos nasvědčuje tomu, že toto číslo bude během několika málo měsíců zvýšeno o hodnotu jedna. Těšíme se.

■ *Děkuji. Zvláště zmínka o rozhovorech pro Bránu zněla mým uším velice příjemně.*

Za redakci Brány Růžena Černá

TAIZÉ

*setkání mladých, pořádané komunitou Taizé, se uskuteční v Praze
ve dnech 29. prosince 2014 až 2. ledna 2015*

Je to pouť důvěry – více než 20 000 mladých lidí se vydá na cestu s prázdnýma rukama, s důvěrou, že se najde někdo, kdo je přijme do svého domu.

Vezměme vážně výzvu z kázání na 4. stránce Brány „**byl jsem na cestách a ujali jste se mne**“ a ujměme se jich.

5. 11. přišel na biblickou hodinu dobrovolník komunity Taizé, pustil nám krátký film a vysvětlil, čím vším bychom mohli (spíše měli) pomoci.

Tak to tlumočíme dál:

Byli bychom rádi, kdyby se i branický sbor aktivně zúčastnil přípravy a průběhu této akce. Víτάme každého, kdo nabídne pomoc, v první řadě ubytování a snídání, případně i společný oběd v rodině dne 1. ledna 2015. Dále je třeba zajistit příjem účastníků, rozdělení do rodin, administrativu, průběh dopoledních modliteb v kostele, silvestrovské setkání, tlumočení, hudbu, občerstvení atd. atd. atd.

Sledujte informace na nástěnce, v brožurkách, na internetu. Budou stále doplňovány.

*Vítáme jakoukoliv pomoc – **prosíme ty, kdo jsou ochotni se zapojit, aby se přihlásili u Jarky Pecharové nebo Milady Borovské.***

Informace o Taizé najdete na stránkách:

www.taize.fr/cs, www.facebook.com/TaizePraha2014, www.taizepraha.cz,
www.vkhcr.cz/products/taize-praha.

bratr Philipp, dobrovolník z komunity Taizé, na biblické hodině

Z historie:

První setkání Taizé v Praze se konalo před 24 lety

Taizé... Pro dnešní mládež: možná nic neříkající pojem. Pro ty, kdo prožili první pražské setkání v roce 1990: nezapomenutelný zážitek. Pro většinu: typické písně.

Proto jako informaci, případně vzpomínku, uvádíme pár střípků z historie.

Celoevropské setkání mládeže, organizované komunitou z Taizé, se konalo v Praze od 28. prosince 1990 do 1. ledna 1991. Náš sbor byl jedním z míst,

kam byla směřována část přijíždějících návštěvníků. K nám si přicházeli pro své hosty ti, kdo nabídli ubytování ve svých rodinách. Na malý prostor našeho kostela to byl pořádný nápor.

Vzpomínky:

■ *Jana Černá (nyní Horálková):*

Co to je Taizé, jsem před pražským setkáním 1990 věděla. Zúčastnila jsem se předchozího setkání, které se konalo v Maďarsku v Pécsi od 27. dubna 1989. To bylo v době, kdy v socialistickém Československu stále ještě platilo nařízení, že každé setkání se západním cizincem se má hlásit. Měla jsem před zkouškou dospělosti, a příbuzenstvo mělo strach, jestli vůbec odmaturuji.

Pak přišel listopad 1989. Kdo mohl, vyjel se podívat na Západ, kam se dřív nedostal. Já jsem v srpnu 1990 odjela do Švýcarska a Francie s několikadenní zastávkou v Taizé. Ta mě natolik ovlivnila, že jsem pak už cítila jako povinnost, pomoci s organizací setkání v Praze. Celý měsíc jsme společně s katolíky z Bráníka měli plné ruce práce. Technické záležitosti (až na jednu) jsme zvládli. Ale vyvstal problém, kdo povede v našem kostele všechny zpívané liturgie. Situaci vyřešila Pavla Čujanová, která nám pro branický sbor „ukradla“ autobus Skotů z Edinburku, původně přidělený do jiné farnosti. Vedl je její známý farář a byl ochoten se vedení zpěvů ujmout. Ještě, že to tak dopadlo, protože jiný schopný farář, který u nás byl, Francouz, byl ohledně dodržování časů velmi nevyzpytatelný. Akorát půlnoc o Silvestru si ohlídal na minutu přesně...

■ *Pavla Čujanová (dnes Cohen):*

Bylo těsně po revoluci, psal se rok 1990 a moje kamarádka katolička z gymnasia mě pozvala, abych se s ní a s její tetou zúčastnila týdenního zájezdu do Francie, do jakéhosi „křesťanského střediska“. Tenkrát nebyl internet, nebylo možno nastudovat si vše předem, a tak jsme do toho spadly rovnýma nohama až přímo na místě.

Bylo mi necelých šestnáct let... Pro nás mladé z Východu bylo vše nové, zajímavé, úžasné. A nutno říct, že i my jsme byli pro Západáky celkem zajímaví.

Možnosti ubytování v Taizé byly různé, my jsme spaly ve stanu. Stejně tak i programová náplň týdenního pobytu byla rozmanitá – podle věku a zájmů byla možná pomoc při zajišťování chodu společenství, práce s dětmi, účast v diskusních skupinách, možnost strávit týden v tichu... My mladí jsme byli zařazeni do diskusní skupiny a celý týden jsme se během dne účastnili setkávání s lidmi našeho věku z mnoha zemí. Hodně se nás ptali na revoluci, na žití u nás.

Život v komunitě Taizé měl pravidelný, poklidný řád. Třikrát denně společná modlitba se zpěvy ve velikém typickém „taizáckém“ kostele – všude přítmi, svíčky, ikony, uprostřed pás vymezený pro bratry, na podlaze běhoun – sedělo se na zemi. Na pravé straně sbor – dobrovolníci, kteří se pravidelně během týdne setkávali k nácviu vícehlasých zpěvů v různých jazycích. Těmto monotónním „meditačním“ zpěvům jsem naprosto propadla ☺, takže jsem se do sboru vzápětí přidala také. Ve sboru jsem se poznala s protestantským bratrem farářem Andrewem ze Skotska.

Mezinárodní, pestré prostředí a současně klid, řád, prostor pro modlitbu a ztišení či meditaci, skromnost a prostota toho místa, mezináboženská tolerance – to byly věci, které mě opravdu nadchly.

Po týdnů stráveném v tomto „jiném“ světě se mi odtamtud do „normálního“ světa vůbec nechťelo. Bylo to velmi specifické a intenzivní. Na konci jsem si koupila místní suvenýr, malý přívěšek ve tvaru holubice, aby mi ten pobyt připomínal.

Pak, hned na sklonku roku 1990, probíhalo mezinárodní setkání v Praze. Byla jsem v Taizé a věděla o tom více, a tak jsem nabídla, že se zapojím do přípravy.

Nevím, jak bude vypadat letošní setkání „mladých“, už jsem se jaksí přesunula do trochu jiné věkové kategorie ☺. Ale je pravdou, že myšlenky „Taizé“ nejsou jistě určeny pouze mladým, takže těm, koho Taizé oslovuje, bych určitě doporučila zúčastnit se nějakého setkání či modlitby v rámci letošního pražského setkání, anebo ještě lépe – jet se podívat přímo na místo. Sama se taky moc těším, že nám to jednou při cestě na jih Francie vyjde a do Taizé se znovu podívám.

■ *Růžena Černá:*

V den příjezdu účastníků se zdálo, že vše je připraveno a rozmísťování příchodů do rodin proběhne hladce. Ale ouha! Náš dřevěný kostelík byl postaven jako provizorium a hlavně jeho zázemí vykazovalo známky provizornosti. A tak se stalo, že toalety jako první podlehly náporu návštěvníků. Bylo nutno přivolat technickou službu. Ta přivezla cisternu a hadici. Jenže napumpovaná voda nejen že nepomohla, naopak se vyvalila do všech přilehlých prostor. V zoufalství jsme zamkli dveře a s modřanským Petrem Běťákem jsme nabírali a nabírali a plné kbelíky podávali oknem Pavlu Řičanovi, který obsah vyléval ke skále. Nikdo nic nezpovozoval. Jen ti nejpotebnejší se divili, že byli odkazováni do přilehlé hospody.

Jinak bylo setkání úžasné. Naše dvě u nás ubytované Norky nám ještě dlouho psaly; setkali jsme se i při jejich pozdějším školním výletu do Prahy a při našem zájezdu do Norska. Prostřednictvím Taizé jsme navázali i další krásné dlouhodobé přátelské vztahy.

■ *Milada Borovská:*

Odjela jsem na pohřeb spolužačky a manžela jsem požádala, aby v Braníku vyzvedl přidělené účastníky setkání Taizé 1990. Vrátila jsem se a nevěřila svým očím. Karel seděl u stolu obklopen třinácti Polkami! Nechat je spát na zemi na karimatkách nebyl problém. Ale jak je nakrmit? Příjezd tolika cizinek samozřejmě neunikl pozornosti okolí. A k mému překvapení se začaly trousit sousedky a tajně mi podstrkovaly různé potraviny – kávu, máslo, kus salámu, cukr. Za brankou se dokonce objevila i přepravka jablek.

Pokračování bylo o Velikonocích, kdy k nám přijelo několik Rusek, které v době konání Taizé nedostaly povolení k výjezdu

1990 archivní fotka ze setkání Taizé v Braníku

OBSAH 11/2014

Vítejte	2
Pravidelný sborový program	
O čem jednalo staršovstvo	3
Zápis z 749. schůze staršovstva z pondělí 10. 11. 2014	
Nad Písmem (Mt 25,31–46)	4
V čem máme my křesťané výhodu?	
My a pacienti	6
Je navštěvování potřebných tak samozřejmé, že se to nemusíme učit?	
Konfirmace	7
a konfirmační kázání (Iz 45,1–6)	
Ohlédnutí za (nejen) letními akcemi	9
a spousta fotografií	
Ordinace Aleše Drápala	16
kázání (1S 13,6–14) a rozhovor	
Taizé	23
současnost: Setkání v Praze 29. prosince 2014 až 2. ledna 2015	
historie: První setkání Taizé v Praze se konalo před 24 lety	
vzpomínají J. Horálková, P. Cohen, R. Černá a M. Borovská	
Obsah a tiráž	27

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XX. ročník, číslo 11/listopad 2014

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz

Foto na obálce: z biblické hodiny a z podzimní výpravy dorostu

